

ЗАГАЛЬНІ ТЕНДЕНЦІЇ І ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТУ В УКРАЇНІ І СВІТІ

Онищук Ю.В., студент 3 курсу спеціальності «Організація перевезень і управління на автомобільному транспорті»

Керівник: Фіголь С.І.

Вінницький технічний коледж

Транспорт відіграє значну й водночас особливу роль у національному господарстві – забезпечує зв'язок виробництва і споживання, підтримує активність функціонування і розвитку економіки, рух товарно-матеріальних потоків, мобільність робочої сили, задовольняє потреби населення у перевезеннях і переміщеннях.

Транспортна інфраструктура держави формує своєрідний «каркас» території, суттєво впливає на територіальний поділ праці, обумовлює динамічність і ефективність соціально-економічного розвитку окремих регіонів і країни в цілому, її участь у міжнародних зв'язках. Виведення економіки з кризового стану, забезпечення обороноздатності держави, вирішення багатьох соціально-економічних завдань мають базуватися на політиці динамічного й ефективного розвитку транспортно-дорожнього комплексу (ТДК)

Транспорт, який є однією з найбільш фондоемних галузей національного господарства, потребує значних капітальних інвестицій. Проте ресурси держави обмежені, а власні кошти підприємств недостатні і спрямовуються, в основному, на поточні цілі. Механізми державно-приватного партнерства не набули поширення через відсутність належної нормативно-правової бази та захищених гарантій прав інвесторів, у тому числі іноземних.

Другою системною причиною кризового стану транспортної галузі є те, що ринкові механізми ще не стали основним її регулятором. Слабкими є механізми конкуренції та самоорганізації транспортних підприємств, а державне регулювання ринку транспортних послуг залишається недостатньо ефективним.

По-третє, світові тенденції розвитку товарних ринків, підвищення мобільності населення, глобалізаційні процеси та євроінтеграційні процеси висувають нові умови до функціонування транспортних систем і ринків, проте державна політика щодо розвитку транспортної галузі не відповідає цим вимогам.

По-четверте, російська військова агресія проти України має на меті, у тому числі, руйнування економіки, інфраструктури, перспектив європейської інтеграції, використання транзитного потенціалу країни та ін.

Крім усього вищезазначеного, відчувається тривала інституційна слабкість державного регулювання розвитку транспорту. Зокрема, Транспортна стратегія України на період до 2020 р. не набула втілення у конкретних програмних документах, на сьогодні не існує затверджених програм розвитку транспортних галузей на середньострокову перспективу (за винятком Державної цільової економічної програми розвитку автомобільних доріг загального користування на 2013-2018 рр.). Внаслідок цього, розвиток залізничного, водного, авіаційного, автомобільного транспорту та дорожнього господарства України відбувається значною мірою за інерцією і не спрямований на досягнення конкретних і обґрунтованих цілей.

Структурні реформи відбуваються украй повільно. Практично нічого не робиться для зменшення негативного впливу ТДК на навколишнє природне середовище, насамперед у містах і промислових центрах країни.